

1. KAPITEL

*Hvor vi hører om
sommerlandet — og nogle af
dem, der bor der*

Der var engang et land, der hed Sommerlandet. Her var dagene fyldt med fuglesang og blomsterduft, og om natten dansede elverpigerne på engene i månens hvide lys. I Sommerlandet varede vinteren kun kort, og efteråret op til var glødende smukt som nyslået kobber. Når våren efter få dage brød vinterens kulde, vågnede feer og alfer op af deres korte dvale og jublede af glæde over, at solen var tilbage.

I Blomsterparken midt i Sommerlandet lå Det Hvide Marmorpalads. Herfra regerede den kloge konge over Sommerlandet sammen med sin gode dronning og deres lille datter, prinsesse Guldhår.

Rundt om Blomsterparken lå Den Grønne Skov, og gik man fra skovbrynet langs med åen og ud mod klitterne ved Østhavet, kom man først over de blomstrende Elverenge og dernæst igennem Muddermosen. Fortsatte man derimod vestpå fra Blomsterparken, kom man til Mørkebjergene, men ingen fra Sommerlandet havde lyst til at færdes dér. Her boede stentrolde, drager, hekse og kæmper. Tæt ved Østhavet, men i læ bag

ved den yderste klitrække voksede en stor rosenbusk, og i den boede den lille fe, Rosa Spinosissima, der af sine venner blev kaldt Roselil. Hver morgen ved daggry stod hun op af sin bløde blomsterseng for at vække de smukke, lyserøde blomster, og når de åbnede sig mod solens lys og varme, bredte rosenduften sig med brisen ud over klitterne.

Men de dage, hvor himlen blev mørk, og det trak op til storm og regn, sørgede Roselil for, at roserne lukkede sig i tide, så vinden og vandet ikke kunne skade blomsterne.

Ved roden af den gamle rosenbusk boede en musefamilie. Hr. Mus var ansat i rosenbusken til at tage sig af det grove. Han skulle sørge for, at der var rent og pænt omkring Roselils hjem, og hans kone, fru Mus, sørgede for rengøringen og køkkenet. Deres søn, den dovne Karl Gustav, lavede helst ingenting, ja, altså lige bortset fra at spise og sove.

En morgen, hvor luften var frisk og ren som krystal, vågnede Roselil som sædvanlig, da solens første stråler ramte Stormklittens top. Hun stak festaven i bæltet og fløj ud for at vække roserne.

Da Roselil var færdig med at åbne blomsterne, satte hun sig i sin yndlingsblomst allerøverst i rosenbuskens top, hvorfra hun havde en fin udsigt over området. Hun kunne se langt ind over Muddermosen og Elverengene, ja, helt ind til Den Grønne Skov, og hun vidste, at et stykke inde i skoven lå Det Hvide Marmorpalads midt i Blomsterparken. Men hun havde aldrig selv været væk fra rosenbusken, selvom hun tit drømte om at se de mange andre steder i Sommerlandet. En dag ville hun også

rigtig gerne se havet, som hun altid kunne høre bruse på den anden side af klitterne, men hun brød sig ikke om at tage af sted alene. Heldigvis havde familien Mus mange slægtninge overalt i Sommerlandet, og de kom ofte på besøg. Roselil sad gerne i de nederste blomster, når der var gæster i hullet under roden, så hun kunne lytte til musenes beretninger.

Roselil blev revet ud af sine tanker, da en lille fugl pludselig fløj op. Det var den lærke, der havde skjult sin rede på jorden

i det høje marehalm tæt ved Roselils busk. Dens klare triller løftede sig op imod den lyse morgenhimmel, og hun vinkede smilende til den.

Roselil blev siddende i den øverste blomst og lod sig gynge blidt af brisen, da hun blev opmærksom på trillerne fra en anden lærke, der nærmede sig. Den lød meget ophidset:

– Åh, det er skrækkeligt, kære kusine, har du hørt de forfærdelige nyheder?

– Triiririri, hvad er der dog sket? svarede lærken, der boede tæt ved Roselils busk, og fløj hurtigt den anden fugl i møde.

– Nogen har forhekset Marmorpaladset og Blomsterparken. Det er trist, virkelig trist!

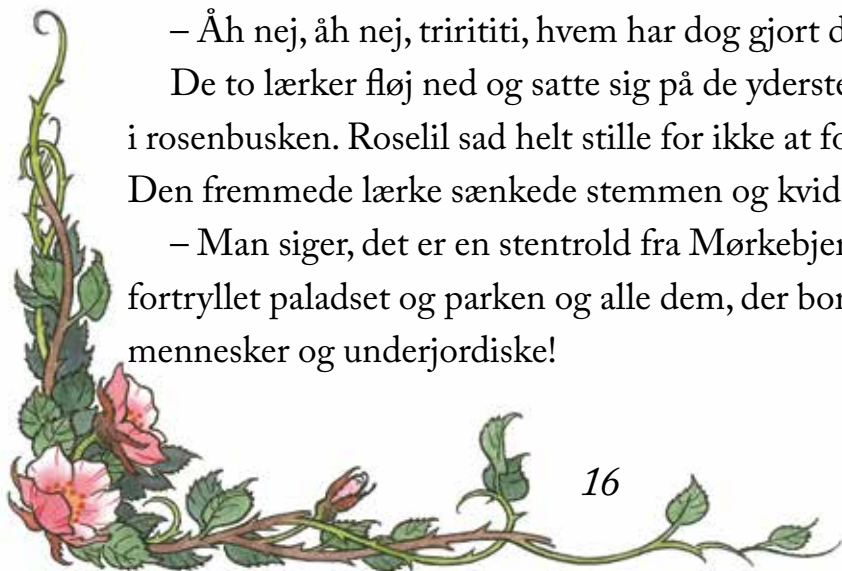
– Skrækkeligt, skrækkeligt! Hvordan ved du det? Hvornår er det sket?

– Tritritriiit, i går nat, i den mørke nat før nymåne. Jeg har lige hørt det fra min veninde, skovduen. Tænk, hun siger, at en masse af hendes søstre og brødre blev til sten og faldt ned i parken, da de fløj over paladset. Ja, paladset og parken er helt forandret, sort og forstenet, tririritit. Selv passede hun på og holdt sig langt fra parken.

– Åh nej, åh nej, trirititi, hvem har dog gjort det?

De to lærker fløj ned og satte sig på de yderste, tynde grene i rosenbusken. Roselil sad helt stille for ikke at forstyrre dem. Den fremmede lærke sænkede stemmen og kvindrede forsigtigt:

– Man siger, det er en stentrold fra Mørkebjergene, der har fortryllet paladset og parken og alle dem, der bor der, både dyr, mennesker og underjordiske!

Lærken, der havde rede ved Roselils busk, pustede sig op, så alle fjerene strittede på hende:

– En stentrold! Åh, hvad skal vi små fugle dog gøre? Kan vi nu ikke længere flyve frit omkring uden fare for at blive forvandlet til sten?

Den fremmede lærke lattede igen og kvadrede advarende:

– Nej, pas på, pas på, flyv ikke ind over den fortryllede park. Stentrolde er farlige. Hold dig herude i klitten.

– Det skal jeg nok, men jeg følger dig nu alligevel på vej, sagde Roselils lærke, der ikke ville gå glip af muligheden for at sprede nyheden videre. Den lille fe hørte deres smukke triller forsvinde i den kølige morgenluft, idet de forsvandt ind over Muddermosen.

I det samme kom fru Mus pilende op igennem busken med to bægre lavet af blåklokkens blomster. I den ene var der dejlig blomsternektar, og i den anden helt frisktappet morgendug.

– Så er der morgenmad, frøken Roselil, peb hun venligt, og feen tømte først det ene bæger og så det andet.

Fru Mus var næppe forsvundet mellem bladene, før hr. Mus dukkede op.

Han var iklædt sit allerbedste sæt tøj, og han var helt forpustet, fordi han havde løbet hele vejen op ad den store stamme.

Roselil blev først lidt forskrækket. Hr. Mus plejede aldrig at komme så højt op i rosenbusken. Han brød sig ikke om højder, som han sagde. Men så tænkte hun, at hr. Mus nok var kommet for at fortælle hende noget mere om, hvordan det kunne gå til, at Marmorpaladset og Blomsterparken var blevet fortryllet.

Hun ventede spændt, mens hr. Mus bukkede høfligt og sagde:
– Min kone og jeg vil gerne invitere Dem på formiddagskaffe. Fru Mus har i den anledning bagt nogle dejlige tærter med skovjordbær, som jeg har fået fra min grangranfætter hr. Gråmus. Ja, jeg ved ikke, om frøken Roselil kender ham, men han er langt ude i familie med min oldefars brors ældste fasters yngste søn, der igen var en efter-

kommer i lige linje efter Musekongen Osvald den 345., som grundlagde kolonien Goudea i året 1278. Osvald var desuden en stor ...

Roselil vidste, hr. Mus kunne snakke i timevis om sin fine familie. Han syntes vist egentlig, han var finere end alle andre, og sagde tit, at han faktisk burde være greve eller sådan noget, hvis man kiggede på hans stamtræ. Roselil havde ikke lyst til at høre på ham, så hun afbrød ham bare med et venligt smil:

– Hvor interessant, hr. Mus! I hvilken anledning er jeg inviteret? Er der nogen, der har fødselsdag, eller er der sket noget særligt?

Hr. Mus stoppede op og rømmede sig højtideligt:

– Næh nej, frøken Roselil, min kone og jeg har et forslag at gøre Dem.

– Et forslag? Hvad går det ud på? spurgte Roselil nysgerrigt.

– Ja, det kan vi tale om over tærten, svarede hr. Mus en lille smule hemmelighedsfuld.

– Hvornår skal jeg komme? spurgte Roselil. Hun kunne høre på hr. Mus, at han ikke ville sige mere.

– Når solen står over Stormklitten, svarede hr. Mus, bukkede høfligt og pilede igen ned ad den brede stamme.

Roselil kunne ikke finde ud af, om hun glædede sig til at komme til formiddagstærte hos familien Mus. Hun elskede fru Mus' tærter, men hun brød sig ikke meget om at være nede i det lille, mørke musehul. På den anden side var hun næsten sikker på, at hun ville få mere at vide om fortryllelsen, når hun kom ned til musene.

Pludselig fik hun øje på en sjov, grå pølse, der hang i en lille kvist lige neden under den blomst, hun sad i. Den rystede og sitrede og svajede frem og tilbage, som om der var noget inden i den, der ville ud.

Roselil fløj nysgerrigt ned i en anden blomst, der sad neden for den mærkelige himstregims. Pølsen begyndte at revne. Først var der en lille åbning, men efterhånden blev den større og større. Roselil så forundret et langagtigt, blåt væsen kravle ud af det ødelagte hylster. Det foldede nogle lange følehorn ud og åbnede et par kulsorte øjne.

Roselil sagde venligt: – Goddag, hvem er du?

Den blå dims svarede ikke, men begyndte langsomt at sprede sine store, slatne vinger ud. Den så meget forpjusket ud.

Roselil havde været så optaget af at kigge på det mærkelige væsen, at hun først nu opdagede, at solen for længst var kommet op over Stormklitten. Åh nej, hun havde jo lovet at komme ned til familien Mus, tænkte hun ærgerligt. Hun ville meget hellere blive her og se, hvad det var for en sær én, der var dukket op her i hendes busk.

– Jeg bliver desværre nødt til at gå. Jeg håber, du er her, når jeg kommer tilbage, for jeg vil gerne snakke med dig, sagde hun venligt. – Jeg hedder for resten Roselil, og det er min rosenbusk, du sidder i, ja, du må altså gerne være her. Det var ikke sådan ment! Jeg bliver nødt til at skynde mig, farvel så længe.

2. KAPITEL

*Hvor Roselil får en ven,
og familien Mus hører nyt
fra den gamle eg*

Roselil bredte sine vinger ud. De var vævet af den allerældste edderkop, og selvom de var fine og gennemsigtige som spindelvæv, var de stærke, som var de lavet af spundet sølv. Langsomt svævede hun ned til hullet under roden. Fru Mus stod og spejdede ivrigt efter hende. Hun havde et helt rent, nystivet forklæde på, og hun nejede nervøst for Roselil og bød hende indenfor.

Roselil kunne ikke lide at få jord på vingerne og svingede sin festav over hovedet med en langsom glidende bevægelse, mens hun tænkte på at blive samme størrelse som musene.

Fru Mus rystede vantro på hovedet og slog hænderne sammen: – Jamen, frøken Roselil dog. Jeg bliver altid så forskrækket, når De bruger deres magi.

Roselil smilede venligt og foldede vingerne så tæt sammen, hun kunne, før hun trådte ind i den mørke gang. Heldigvis var vejen ind til musenes stuer oplyst af små sankthansorme, der snede sig i lange rækker hen over loftet. Duften af tærte fik hendes tænder til at løbe i vand, og hun håbede, at det ikke ville tage alt for lang tid for hr. Mus at få sagt, hvad han havde på hjerte.

Kniplingsdugen og de fineste, højglanspolerede agernskåle var sat frem på bordet i dagens anledning. Den unge musesøn Karl Gustav var fint klædt på med vest og urkæde.

Roselil sagde høfligt: – Du er vel nok fin, Karl Gustav. Hvordan kan det være?

Karl Gustav skulle lige til at sige noget, da fru Mus nervøst afbrød ham: – Ja, ikke sandt frøken Roselil? Min lille Gusse er blevet en stor, flot fyr. Han kan nok få pigernes hjerter til at banke, sådan en flot musemand, og ...

Nu afbrød hr. Mus sin kone: – Sæt Dem ned, frøken Roselil, og nyd min kones dejlige tærte.

– Må vi begynde nu, far? spurgte Karl Gustav og afventede dårligt hr. Mus' nik, før han kastede sig over den nærmeste tærte og åd den i én mundfuld. Heldigvis var der mange flere tærter, og Roselil spiste, indtil hun var stopmæt.

Da hun havde tørret sig om munden, begyndte hun at overveje, hvilken undskyldning hun kunne bruge for at slippe ud af det mørke musehul igen og op til det mærkelige, blå væsen, hun havde forladt øverst oppe i rosenbusken. Men hun nåede ikke at finde på noget, før hr. Mus rømmede sig og begyndte at tale: – Som De ved, frøken Roselil, er vi ud af en gammel og fin slægt. I flere år har vi nu arbejdet her i rosenbusken og føler os på mange måder inderligt forbundne med Dem. Vi håber naturligvis, De har været tilfreds med vores tjenester, og at De fortsat er interesseret i, at vores familier er knyttet sammen.

Roselil nikkede høfligt, mens hun fortsat spekulerede på,

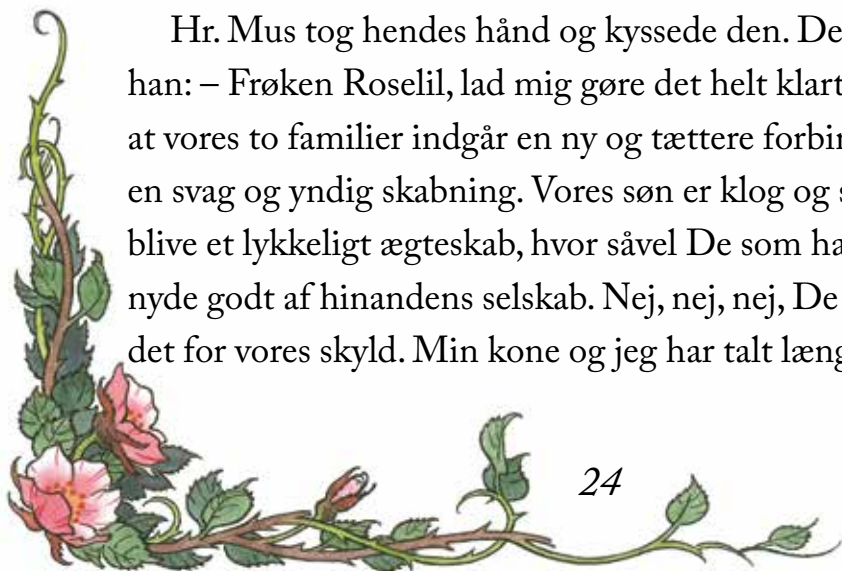
hvordan hun skulle slippe væk. Hun kunne tydeligt mærke, at hr. Mus skulle i gang med en meget, meget lang tale, og det virkede ikke, som om det var fortryllelsen af parken og paladset, han havde tænkt sig at sige noget om.

Hr. Mus fortsatte: – Min kone og jeg er ikke helt unge længere, og vi så naturligvis gerne, at vores søn, Karl Gustav, kunne fortsætte, hvor vi slap.

Roselil kunne ikke lade være med at smile. Det var svært at forestille sig den dovne Karl Gustav være til nogen nytte. Hun skyndte sig at holde hånden for munden, så hr. Mus ikke så hendes smil, men han havde allerede bemærket det. Han smilede tilbage, som om det lige var det, han havde ventet, og fortsatte oprømt: – Jeg kan forstå, at vi er enige. Jeg vidste, De ville forstå mig. Det var det, jeg sagde, mor, sagde han henvendt til fru Mus: – Frøken Roselil ved naturligvis, hvilken god og klog dreng vores Gussemand er. Du havde slet ikke behøvet at bekymre dig.

Fru Mus lyste op i et taknemmeligt smil og nejede foran Roselil. Roselil rejste sig lidt forvirret og sagde: – Jeg er ikke helt sikker på, jeg forstår, hvad I mener ...

Hr. Mus tog hendes hånd og kyssede den. Derefter sagde han: – Frøken Roselil, lad mig gøre det helt klart: Vi foreslår, at vores to familier indgår en ny og tættere forbindelse. De er en svag og yndig skabning. Vores søn er klog og stærk. Det vil blive et lykkeligt ægteskab, hvor såvel De som han vil kunne nyde godt af hinandens selskab. Nej, nej, nej, De skal ikke afslå det for vores skyld. Min kone og jeg har talt længe om det og

er helt enige om, at vi ikke kan ønske noget bedre for vores søn, Karl Gustav.

Roselil troede ikke sine egne ører. Hun var lige ved at le højt ved tanken om, at hun skulle gifte sig med den dovne Karl Gustav, der bare sad og skovlede kage ind, mens hans far talte, og hans mor vimsede nervøst omkring.

I det samme hørte hun nogen kalde sit navn. Hun kendte ikke stemmen, men den lød så fint, som når en lille bæk risler hen over blanke sten.

Hun rejste sig hurtigt og sagde høfligt: – Jeg skal tænke over tilbuddet, men nu må jeg vist desværre gå. Der er nogen, der kalder på mig.

Hun skyndte sig forbi fru Mus, der forskrækket trådte tilbage og faldt over Karl Gustavs ben.

Roselil løb, så stærkt hun kunne, ud af musehullet. Hun kunne stadig høre nogen kalde, og hun kiggede sig om for at

finde ud af, hvor stemmen kom fra. Hun kunne ikke se andet end den skyfri himmel. Pludselig svævede et stykke af himlen ned imod hende. Det var den smukkeste, blå sommerfugl, hun nogensinde havde set.

– Åh, hvor er du smuk. Hvem er du? spurgte hun overrasket.

– Det var mig, du så komme ud af puppen oppe i busken lige før. Da var jeg alt for søvning og fortumlet til at kunne snakke.

– Er det virkelig dig? Du så ellers helt anderledes forpjusket ud deroppe.

– Sådan er det med os sommerfugle. Vi skal lige tørre ordentligt, når vi kommer ud.

– Hvad hedder du?

– Jeg hedder Silke. Skal vi lege?

Roselil nikkede, og sammen fløj de op imod den klare sommerhimmel.

Tilbage i musehullet stod familien Mus. Hr. Mus klappede stolt Karl Gustav på skulderen.

– Så, nu er din lykke gjort. Nu skal vores familie ikke bare være tjenestefolk. Nu skal vi være dem, der bestemmer, og ...

– Men far, jeg har ikke lyst til at gifte mig med frøken Roselil. Hun er jo ikke en mus!

– Det betyder ikke noget. Tænk, hvor du får det godt, når det bliver dig, der kan sidde deroppe i blomsterne og blive vartet op.

– Jeg kan da ikke sidde i blomsterne, det er jeg alt for tung til. Frøken Roselil er jo ikke af kød og blod som os. Hun er en fe.

Fru Mus blandede sig forsigtigt: – Men lille Gussemand, din far vil dig det jo så godt, men måske ...

I det samme hørte de en høj piben, og et øjeblik efter kom en vims, lille spidsmus med klare, sorte øjne pilende ned i hullet.

– Har I hørt det, har I hørt det? En troldkælling fra Mørkebjergene har fortryllet paladset og parken. Det erenstentrold, Herre Jemini!

– Men Frida, udbød Karl Gustav bekymret. – Hvad er der dog sket? Han rejste sig hurtigt og lagde armen om den lille musepige.

Hr. Mus så skeptisk på sin dovne søn og tog fat i hans arm for at trække ham væk, men fru Mus afbrød utålmodigt.

– Lad os nu høre, hvad den lille Frida har at fortælle.

– Ja, jeg ved sørme ikke rigtig, hvad det er, der er sket, men noget er der sket, det er der sandelig, sagde hun, mens hun forsøgte at få vejret igen. – Tænk jer, i går nat, mens far og jeg lå og sov på vores bløde museører, har en væmmelig stentrolde fortryllet både paladset og parken ...

Hun holdt en lille pause, mens hun gned sine knurhår. De andre mus spurgte ivrigt: – Men hvordan ved du det? Har du set trolden?

Frida plirrede med perleøjnene: – Set og set ... Man hører jo et og andet ... og i hvert fald ved jeg helt sikkert, at kongen og dronningen er blevet til sten, og den lille prinsesse er pist væk!

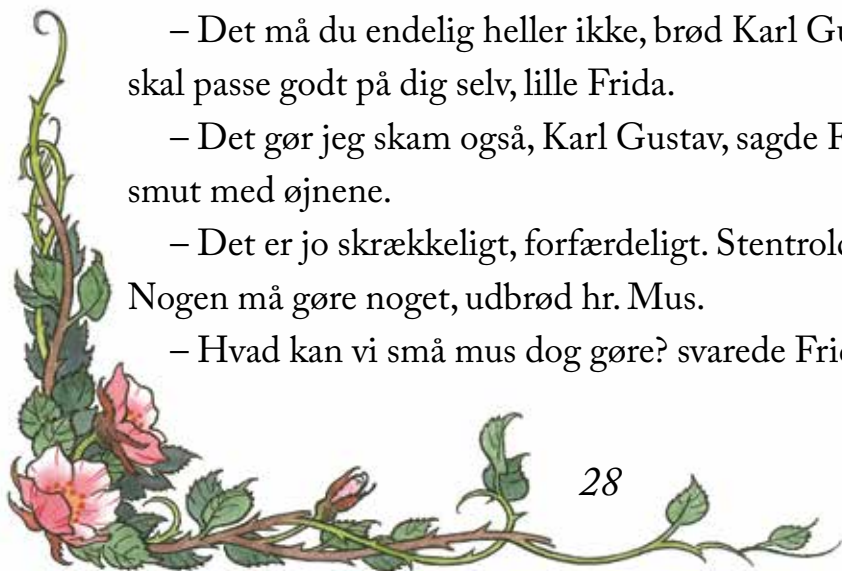
Frida holdt igen en pause og blinkede hemmelighedsfuldt til Karl Gustav, der smilede tilbage. Den lille spidsmus fortsatte: – Og nu er paladset mørkt og skummelt, parken er helt stille, ikke en eneste fugl eller insekt er der tilbage. Alt, hvad der rører sig, bliver forstenet af en væmmelig, kold vind, der kommer susende ud fra slottet. Godt, vi bor i et hul under den gamle eg lige uden for parken. Der kan vi heldigvis være i fred. Hun lo: – Ja, for jeg skal ikke have noget af at vove mig derind, nej tak!

– Det må du endelig heller ikke, brød Karl Gustav ind. – Du skal passe godt på dig selv, lille Frida.

– Det gør jeg skam også, Karl Gustav, sagde Frida og slog smut med øjnene.

– Det er jo skrækkeligt, forfærdeligt. Stentrolde er farlige. Nogen må gøre noget, udbrød hr. Mus.

– Hvad kan vi små mus dog gøre? svarede Frida forundret.

– Trolde og mennesker og den slags store væsener må virkelig selv finde ud af at klare sig. Vi mus har nok at gøre med at passe på os selv.

– Men hvad med kongen? Er han virkelig også fortryllet?

Hr. Mus gned bekymret sine knurhår.

Frida trak på skuldrene. – Tjah, hvad ved jeg? Det siger de jo! Jeg kommer kun i paladsets allerdybeste kældre gennem en lang gang under jorden ... ja, det er, når jeg skal hente champignonner til min svampetærte ... og jeg skal ikke have noget af at stikke min lille, spidse snude i noget og ...

Hr. Mus afbrød hende: – Ja, hvis min forfader stadig havde været konge over musene ... De ved vel, frøken Frida, at min oldefars brors ældste fasters yngste søn var en efterkommer i lige linje efter Musekongen Osvald den 345., som grundlagde kolonien Goudea i året 1278. Osvald var desuden en stor vismand, der i mange år ...

Frida hostede høfligt for at afbryde hr. Mus' talestrøm og sagde: – Jeg må desværre hjem igen. Jeg skulle forresten hilse fra far.

– Hils endelig grandfætter Søren, sagde fru Mus: – Og tak, fordi du gad løbe helt herud. Det er jo en lang tur.

– Ja, det har taget det meste af natten, så jeg må skynde mig at komme hjemad igen.

– Men det er farligt for en mus at løbe ude om dagen. Tror De ikke hellere, De skulle blive her, til det bliver aften, frøken Frida? sagde hr. Mus bekymret.

– Ork nej, det klarer jeg sagtens. Farvel.

Og så smuttede den lille spidsmus af sted imellem de strunke strå af marehalm.

– Ih, hvor er hun en gæv pige, sukkede Karl Gustav glad.

– Hør, sig mig, min søn, jeg vidste sandelig ikke, at du og Frida Spidsmus kendte hinanden så godt! sagde hr. Mus.

– Øh, det er jo min grandgrandkusine ...

Fru Mus, der kunne se, at Karl Gustav blev forlegen, skyndte sig at sige: – Nå, lad os nu se at komme til arbejdet. Vi kan jo ikke stå og drive den af her hele dagen.

Hun gik i gang med at feje visne rosenblade sammen i en bunke.

– Mærkelig historie. Nogen burde gøre noget, ja, nogen burde virkelig gøre noget, brummede hr. Mus og begyndte at samle nedfaldne hyben sammen i en trillebør. Han standsede et øjeblik og kiggede frem for sig: – På den anden side har hun jo ret, den lille Frida. Det kommer vel egentlig ikke os ved.

